

РЕШЕНИЕ

№ 442

гр. София, 29.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иванка Ангелова

Членове: Красимир Машев
Златина Рубиева

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Златина Рубиева Въззивно гражданско дело № 20201000503798 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл.273 от ГПК.

С решение №4834 от 28.07.2020г., постановено по гр.д. №15891/2018г., СГС, I ГО, 23 състав е отхвърлил предявения от ищеца СТОЛИЧНА ОБЩИНА иск с правно основание чл. 124 ГПК – за признаване, на основание чл. 3, ал. 4 от Закона за държавната собственост в редакцията му от ДВ, бр. 124 от 1998 г. във връзка с чл. 11 от Закона за наследството, в редакцията му от ДВ, бр. 96 от 5 Ноември 1999г. по отношение на ответника ДЪРЖАВАТА, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройство, че ищецът е собственик на 2/5 ид. части от следния недвижим имот: АПАРТАМЕНТ с идентификатор по кадастралната карта 68134.106.93.1.8, находящ се в гр.София, в жилищната сграда на ул. “***” №15, ет.3, с площ от 115 кв.м, състоящ се от три стаи, кухня, вестибюл, баня, клозет и килер с изложение юг, при вътрешни съседни: З. И. В., О. С. Б. и С. П. З., заедно с избено помещение при съседни: С. П. З. и от двете страни коридор; и таванско помещение при съседни: Н. В. Й., О. С. Б. и коридор, заедно с 300/5165 ид.части от общите части на сградата и толкова идеални части от мястото, върху което е построена жилищната сграда, цялото с площ от 675 кв.м., съставляващо парцел X-10 от кв.556 по плана на гр.София, м. „Центъра”, с идентификатор по кадастралната карта 68134.106.93, при съседни: ул. „***”, училище „В. Априлов”, Д. И., М. Д. и А. Ч., като останалите ид. части принадлежат на физически лица - 1/5 ид.част на А. С. Ж. и 2/5 ид.части на Х. М. И., като неоснователен и недоказан на предявеното основание. С

решението СГС, ГО, 23 състав е осъдил СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на ДЪРЖАВАТА, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройството сумата от 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал.3, вр. с ал. 8 ГПК. Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ищеца - А. С. Ж. и трето лице -помагач на ответника Н. М. И..

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца – Столична община, в която се релевират оплаквания за неправилност и необоснованост. В жалбата се поддържа възражение, че в нарушение на материалния закон и в разрез със събраните доказателства СГС е приел, че спорните 2/5 идеални части от процесния апартамент № 8, находящ се в гр. София, ул. „***“, № 15, вх. „А“, ет.4 са държавна, а не общинска собственост. Прави се оплакване, че в нарушение на процесуалния закон е изводът на СГС, че искът е неоснователен на посоченото в исковата молба основание, както и че няма искане за изменението му по чл. 214 ГПК, чрез добавяне на ново правно основание. В тази връзка се поддържа, че такова изменение на иска в случая не се налага, тъй като в исковата молба са били наведени фактически твърдения, че имотът е станал общински по силата на самия закон /чл.127, ал.1, т.4 ГПК/. Допълва се, че непосочването на текста на правната норма, по силата на която е настъпила трансформацията на собствеността от държавна в общинска, респ. неправилното ѝ посочване, не е задължение на ищеца, тъй като съдът сам определя правната квалификация на спорното право въз основа на изложените в исковата молба твърдения. В жалбата се излага становище, че по делото е установено, че процесните идеални части от имота никога не са били стопанисвани и/или управлявани от държавата. Твърди се, че имотът не е бил внасян в капитала на държавно дружество, не е бил управляван от областния управител, нито от ръководител на някое ведомство. Сочи се, че процесните идеални части са били отдавани под наем от БКС „Средец“ с договор за наем от 25.10.1985 г., а от 1997 г. - от СО /договор за наем по ЗОС от 01.02.1997 г./ Допълва се, че имотът е бил включен в активите на ОФ „БКС-Средец“, а след преобразуването ѝ /с протокол № 43/05.11.1991 г. на ИК на ОНС „Средец“/ е преминал в капитала на „БКС-Средец“ ЕООД, като с решение по протокол № 53/29.01.1999 г. на СО е намален капитала на БКС „Средец“ ЕООД, имотът е изваден от активите на дружеството и Община „Средец“ е започнала да го стопанисва пряко. В жалбата се поддържа твърдение, че процесният апартамент представлява обект на общинската инфраструктура с местно значение, предназначен за битово и комунално обслужване. Поради това се прави извод, че за него е приложима законовата норма на § 7, т.6 от ПЗР на ЗМСМА във вр. с чл.6, т.1 ЗС. В жалбата се релевира искане въззивният съд да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да уважи предявения иск.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба и от третото лице помагач на страната на ищеца – А. С. Ж., чрез пълномощника ѝ, с която се оспорва решението като неправилно, постановено в нарушение на

материалния и процесуалния закон. Релевира се възражение, че първоинстанционният съд е дал неправилен отговор на основния спорен въпрос по делото - дали тези 2/5 ид.ч. от процесния апартамент са общинска или държавна собственост. В жалбата се прави оплакване, че СГС е допуснал процесуално нарушение, като е отказал да разгледа по същество довода за настъпило правоприемство в полза на общината по отношение на 2/5 ид.ч. от имота на основание § 7, т.6 от ПРЗ на ЗМСМА. Поддържа се, че в исковата молба на СО са били изложени фактически и правни основания, на които общината основава претенцията си и от които произтича правото ѝ на собственост, като изрично е било посочено, че правното основание на предявената претенция е придобиването на имота от общината по силата на самия закон и че правата ѝ произтичат в резултат на законово правоприемство между държавата и СО и предписана от закона трансформация на собствеността. В жалбата се сочи, че придобивното основание за СО се съдържа в правната норма на § 7, т.6 ЗМСМА във вр. с чл.6, т. 1 (в редакция след влизането в сила на ЗМСМА) ЗС, впоследствие чл.2, ал.1, т.6 (ред. ДВ, бр.44/96 г.) ЗОС, тъй като имотът е обект от общинската инфраструктура с местно значение, предназначен за търговско-битово и комунално обслужване на населението. Прави се извод, че по силата на закона, процесният имот е преминал в собственост на общината, чиито нужди удовлетворява. В жалбата се релевира искане въззивният съд да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да уважи предявения положителен установителен иск.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК са постъпили два отговора от третото лице-помагач на ответника Н. М. И. срещу двете въззивни жалби, в които се поддържа, че решението е правилно и законосъобразно. В отговорите се сочи, че основният спор между страните е дали притежаваните от държавата 2/5 ид.ч. от процесния имот са преминали в собственост на Общината по силата на закона, а именно на основание чл.3, т.4 от ЗДС (редакция от 27.10.1998 г.) и на основание чл. 11 от ЗН (редакция от 05.11.1999 г.), като се поддържа, че по същество претенцията на ищеца се основава на твърдения за обратно действие на посочените правни норми, което е недопустимо. В тази връзка се прави извод, че законосъобразно в мотивите на решението си първостепенният съд е посочил, че законовите разпоредби, на които се позовава ищецът, не са действали към момента на откриването на наследството на Г. И., както и че същите нямат обратно действие, от което следва, че те са приложими само по отношение на наследства, открити след тяхното влизане в сила. В отговорите се поддържа, че законосъобразно първата инстанция е отказала да разгледа новото основание, което е било направено след изтичане на преклузивния срок, съгласно чл. 214 ГПК. Прави се искане обжалваното решение да бъде потвърдено, а въззивните жалби като неоснователни да бъдат оставени без уважение.

В открито съдебно заседание пред въззивния състав въззивникът - СО не изпраща представител. Въззивникът-трето лице-помагач, чрез процесуалния

си представител, изразява становище, с което поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноси. Ответниците по жалбите оспорват същите.

Софийски апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства, както и становищата на страните, съобразно разпоредбата на чл. 235 от ГПК намира за установено следното:

Подадените въззивни жалби са допустими – подадени са в законоустановения срок, предвиден в чл. 259, ал. 1 ГПК, от страни в процеса, имащи право и интерес от обжалване и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт.

Предявен е положителен установителен иск за собственост с правно основание чл. 124 ГПК.

С обжалваното решение, СГС, I ГО, 23 състав е приел, че претендираните от ищеца 2/5 идеални части от процесния апартамент са били собственост на Държавата, на основание разпоредбата на чл. 14, ал.2 ЗН (в редакцията му преди изменението с ДВ, бр.60 от 24 юли 1992г.) и на основание чл. 11 от ЗН (в редакцията му от ДВ, бр.22 от 29 януари 1949г.), които разпоредби са действали към момента на откриване на наследството /21.01.1985г./ на Г. И. И.. Като впоследствие не е настъпило правоприемство от Държавата в полза на Общината, на основание ЗДС - чл.3, т.4 (редакция от 27.10.1998 г.) и чл. 11 от ЗН (редакция от 05.11.1999 г.). Посочил е, че тези законови разпоредби не са действали към момента на откриване на наследството на Г. И. и нямат обратно действие - т.е. прилагат се само досежно открити наследства след тяхното влизане в сила, предвид което е направил извод, че основанието, на което ищецът се домогва да установи своята собственост срещу ответника, не е доказано по делото. Приел е, че твърдението на третото лице помагач, поддържано и от ищеца след първото по делото с.з., че процесните 2/5 ид. ч. от недвижимия имот са станали собственост на ищеца, на основание §6 и/или §7 от ПЗР на ЗМСМА съставлява недопустимо изменение на основанието на предявения иск, поради което не следва да бъде разгледано по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. По релевираните в двете жалби основания за неговата неправилност въззивният състав приема следното:

В исковата молба на Столична община са изложени фактически и правни основания, въз основа на които общината основава претенцията си и от които произтича правото ѝ на собственост. Посочено е, че основанието на предявената претенция е придобиването на имота от общината по силата на самия закон, както и че правата на Столична община произтичат от законово правоприемство от Държавата в полза на Общината. В исковата молба се сочат разпоредбите на чл. 3, т.4 от ЗДС и чл. 11 от ЗН. Това са фактическите и

правни твърдения, от които произтича правото на собственост на ищеца и които съставляват правно основание на иска по чл.124 ГПК.

Настоящият съдебен състав намира за правилно твърдението на въззивника-ищец в жалбата, че непосочването на текста на правната норма, по силата на която е настъпила трансформацията на собствеността от държавна в общинска, респ. неправилното ѝ посочване, не е задължение на ищеца, тъй като съдът сам определя правната квалификация на спорното право въз основа на изложените в исковата молба твърдения. Ето защо и с оглед изложените в исковата молба твърдения, въззивният състав приема, че основанието за собственост е посочено ясно в исковата молба - придобиване по силата на самия закон и настъпило правоприемство между общината и държавата, и трансформация на собствеността от държавна в общинска „ex lege“. Посочените впоследствие разпоредби на § 7, т.6 ЗМСМА във вр. с чл.6, т.1 (в редакция след влизането в сила на ЗМСМА) ЗС, впоследствие чл.2, ал.1, т.6 (ред. ДВ, бр.44/96г.) ЗОС не променят основанието на иска такова, каквото е очертано в обстоятелствената част на исковата молба, а го детайлизират посредством релевиране на конкретни фактически твърдения в рамките на заявената от ищеца фактическа рамка на спора. В този смисъл е и решение № 55 от 27.04.2015 г. по гр. д. № 5558/2014 г., Г. К., I Г.О. на ВКС, в което се приема, че твърдения за факти, които са част от вече посоченото основание на иска и които като такива се обхващат от обективните предели на силата на пресъдено нещо на съдебното решение по делото, независимо дали са посочени изрично или не, т.е. не могат да бъдат основание за предявяване на нов иск за същото право, съставляват уточнения и не могат да бъдат приравнени на изменение на иска по основание по смисъла на чл. 214, ал. 1 ГПК, тъй като не променят основанието на предявения иск, а само го поясняват и детайлизират.

С оглед на така приетото, апелативният състав е допуснал изслушване на СТЕ, свързана именно с приложението на разпоредбата на § 7 от ПЗР на ЗМСМА.

По същество на спора по предявения иск.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 124 ГПК – положителен установителен иск за собственост, ищецът следва да проведе пълно и главно доказване на правопораждащия правото си на собственост факт, респ. фактическия състав, в рамките на заявеното с исковата молба основание – придобиване на правото на собственост по силата на закона.

По делото не се спори, а и се установява от представените писмени доказателства, че апартамент с идентификатор по кадастралната карта 68134.106.93.1.8, находящ се в гр. София в жилищната сграда на ул. „***“ №15, ет.3, с площ от 115 кв.м, състоящ се от три стаи, кухня, вестибюл, баня, клозет и килер с изложение юг е бил собственост на А. И. И., съгласно нотариален акт №165, том X, н.д. № 90/1936 г.

Страните не спорят, а и това се установява от приложените писмени

доказателства, че А. И. И. е починала на *** г. и е оставила като свой единствен законен наследник сестра си Г. И. И., към която е преминала собствеността върху описания недвижим имот.

Няма спор и по въпроса, че с нотариален акт по н.д. № 4843/1966 г., том XXVI Г. И. И. е дарила 1/5 ид.част от описания недвижим имот на племенницата си Х. М. И., както и за това, че със завещание от 02.07.1984г. същата е завещала останалите идеални части от процесния недвижим имот поравно на Х. М. И. и А. С. Ж., за което в полза на последната е издаден и нотариален акт № 4, том VII, н.д. № 1243/1989 г. за 1 /5 ид. части от процесния имот.

От приложените доказателства се установява, че Г. И. И. е починала на 21.01.1985 г. и не е оставила наследници по закон по възходяща и низходяща линия /чл. 8, ал.4 от ЗН е въведен по-късно с ДВ, бр. 60 от 1992г./. Към момента на откриване на наследството на Г. И. И. е действала разпоредбата на чл. 14, ал.2 ЗН в редакцията му преди изменението с ДВ. бр.60 от 24 юли 1992г., съобразно която завещателят може да се разпорежда с не повече от половината от имуществото си, когато завещанието е в полза на лице, което не е сред наследниците по закон, държавата или обществена организация. Съобразно чл. 11 от Закона за наследството (в редакцията му от ДВ. бр.22 от 29 Януари 1949г.), когато няма лица, които могат да наследяват съгласно предходните членове, или когато всички наследници се откажат от наследството или изгубят правото да го приемат, наследството се получава от държавата. Следователно към датата на откриване на наследството /21.01.1985 г./ държавата по право е станала собственик на 2/5 идеални части, за които впоследствие е съставила и АДС 11548/20.06.1985 г. на Ленински районен Съвет - гр. София, видно от който 2/5 от процесния недвижим имот са били отчуждени в полза на държавата, на основание чл. 14, ал.2 ЗН в редакцията му преди изменението с ДВ, бр.60 от 24 юли 1992г. Именно на този АДС ответникът Българската държава основава своите възражения срещу предявения иск от СО.

От представеното по делото съдебно решение от 03.06.1998 г., постановено по гр.д. № 8924/1996 г. по описа на СРС е видно, че по предявен от А. С. Ж. иск за делба на процесния недвижим имот съдът е допуснал делба на имота между следните лица и при следните квоти: А. С. Ж. - 1/5 ид.части, Х. М. И. - 2/5 ид.части и Държавата - 2/5 ид. части. Предвид обстоятелството, че ищецът не е участвал в производството по съдебна делба, то спорът за собственост, повдигнат от него с предявяването на иск по чл. 124 ГПК, не е разрешен със сила на пресъдено нещо, поради което е допустимо съдът да го разгледа по същество.

Спорен по делото е въпросът дали собствеността е останала държавна или са настъпили промени, които са довели до нейното трансформиране в общинска.

Разграничението на собствеността на държавна и общинска за пръв път

е направено в Конституцията на Република България влязла в сила на 13.07.1991 г. (ДВ, бр. 56 от 1991 г.). В същата е посочено, че и общините имат право на собственост, но че режимът на обектите съгласно чл. 17, ал. 4 от Конституцията – „се определя от закон“. Такъв закон е публикуваният в ДВ, бр. 77 от 1991 г. Закон за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/, където в § 7 от ПЗР са били посочени кои обекти от държавната собственост са преминали в собственост на общините. Съгласно § 7, ал.1, т.6 от ПЗР на ЗМСМА преминават в собственост на общините и следните държавни имоти: обектите на общинската инфраструктура с местно значение, предназначени за административните потребности на общините, както и за здравно, образователно, културно, търговско, битово, спортно или комунално обслужване – т.е. това са всички обекти, които имат общинско значение или задоволяват нуждите на населението в общините. Преминаването на собствеността настъпва по силата на закона. В същия ДВ, бр. 77 от 1991 г. е било публикувано и изменението на ЗС. Член 6 ЗС е определял кои обекти са ставали общинска собственост и това са били имущества, преотстъпени безвъзмездно от държавата - т. 7. За да се извърши преценка за основателността на заявеното придобивно основание - трансформация на собствеността на държавата в общинска, следва да се изясни статута на процесния имот към релевантния момент - влизане в сила на ЗМСМА (17.09.1991 г.), респ. да се установи, че към този момент процесният имот е представлявал обект на общинската инфраструктура с местно значение, предназначен за битово или комунално обслужване. Според т.1.3 от неоспореното заключение на в.л. – СТЕ, процесните 2/5 ид.ч. от апартамент с идентификатор 68134.106.93.1.8 представляват обект на общинската инфраструктура с местно значение, предназначен за битово и комунално обслужване. На следващо място, по делото е установено /СТЕ, приета пред САС/, че процесните идеални части от имота никога не са били стопанисвани и/или управлявани от държавата. Съгласно т.21 от АДС №11548 от 20.06.1985г. 2/5 ид.ч. от процесния апартамент са били предоставени за оперативно управление на „БКС“- Ленински район, който с договор за наем от 25.10.1985 г. ги е отдал под наем на А. С. Ж.. Впоследствие с решение на СГС от 01.08.1989г. е регистрирана Общинска фирма „БКС-Средец“ /последната е създадена по реда на Указ №56/89г. за стопанска дейност/. ОФ „БКС-Средец“ е поела активите и пасивите на прекратеното предприятие „БКС“. С протокол № 43/05.11.1991 г. ОБНС Средец преобразува ОФ „БКС-Средец“ в „БКС-Средец“ ЕООД с предмет на дейност „Поддържане на благоустройствените и комуналните фондове в общината и ремонт и стопанисване на държавния фонд, предоставен към баланса на едноличното дружество“. Видно от справка за недвижими имоти /лист 166 от делото пред СГС/ на новообразуваното дружество се прехвърлят всички активи и пасиви на ОФ „БКС-Средец“, сред които е и процесния апартамент - т.56. Впоследствие с решение № 13 по протокол № 53/29.01.1999г. на СО е намален капитала на „БКС-Средец“ ЕООД, имотът е

изваден от капитала на дружеството и на основание чл.13 ЗОС и чл.9 от НРИСУРОИ започва да се стопанисва и управлява пряко от Столична община, район „Средец“. Следователно този имот отново е станал общинска собственост. От тогава, както констатира вещото лице - СТЕ, в баланса на район „Средец“ са осчетоводени общински жилища в т.ч. и процесния имот /заприходен е в баланса на общината със складова разписка № 95/29.12.2000 г. на ред 32, № 583/. Следователно през периода от 1985 г. до 1999 г. имотът е отдаван под наем от БКС „Средец“, а след 1999 г. от Община „Средец“ за задоволяване на битови нужди на семейството на А.Ж.. Вещото лице е категорично, че процесният недвижим имот, представляващ 2/5 ид.ч. от описания апартамент на ул. “****“ №15, вх.А, ет.3, не е деклариран, съответно, не се води в счетоводния баланс на Областната администрация и няма данни за извършени правни и фактически действия с него след 1991 г. от Областната управа.

В заключение: Към датата на влизане в сила на ЗМСМА процесните 2/5 ид.ч., според предназначението им, представляват обект от общинската инфраструктура с местно значение, предназначен за битово и комунално обслужване. За 2/5 ид.ч. от процесния апартамент е съставен акт за общинска собственост № 960/27.10.2014 г. на СО, район „Средец“, който легитимира общината като собственик.

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства, обсъдени в съвкупност, въззивният състав приема, че по делото се установи, че към релевантния момент – 17.09.1991г. /вл. в сила на ЗМСМА/ 2/5 ид.ч. от процесния недвижим имот е представлявал обект от общинската инфраструктура с местно значение, предназначен за битово и комунално обслужване. Целта на законодателната уредба е да станат общинска собственост имотите, които обслужват общинската инфраструктура в пряк план, както и отредените за обществени нужди. Когато имотът е предназначен за задоволяване на обществени потребности на населението - здравни, образователни, културни, битови, спортни или комунални, то същият представлява общинска собственост. С оглед на това ищецът доказва, че е осъществено твърдяното от него придобивно основание - трансформация на собствеността на държавата в общинска собственост по смисъла на § 7, ал. 1, т. 6 от ПЗР на ЗМСМА. Следователно ищецът доказва, че е собственик на 2/5 ид.ч. от процесния имот. Щом по делото е установена принадлежността на правото на собственост в правната сфера на ищеца, то предявеният иск с правно основание чл. 124 ГПК се явява основателен и като такъв подлежи на уважаване.

Необосновано е възражението на въззиваемия, че не следва да се прилагат правните норми от ЗМСМА, от ЗДС и от ЗОС, тъй като същите не са действали към момента на откриване на наследството на Г. И. и нямат обратно действие. Към момента на откриване на наследството процесните 2/5 ид.ч. са станали държавна собственост по силата на закона /чл. 14, ал.2 ЗН и чл. 11 ЗН в релевантните редакции/. Но впоследствие са настъпили законови

промени, които са довели до преминаването на собствеността върху определени обекти от Държавата върху Общината. По отношение на обектите, за които става тази трансформация, самият законодател посочва, че техният статут следва да бъде изяснен точно към определен момент – влизане в сила на ЗМСМА. Тези законодателни промени не могат да не бъдат зачетени.

В заключение: Изводите на двете инстанции не съвпадат. Първоинстанционното решение следва да бъде изцяло отменено, тъй като са налице основанията, релевирани във въззивните жалби, за неправилността му. Въззивният съд следва да постанови решение, с което да уважи предявения иск с правно основание чл. 124 ГПК.

По отношение на разноските: При този изход на спора пред въззивната инстанция, въззиваемият дължи направените от въззивника – Столична община разноски, но по делото няма искане за присъждане на такива. Неоснователно е искането на жалбоподателя-трето лице-помагач за присъждане на разноски, тъй като на основание чл. 78, ал.10 от ГПК на третото лице-помагач не се присъждат разноски.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение №4834 от 28.07.2020г., постановено по гр.д. №15891/2018г. от СГС, І ГО, 23 състав, като вместо това постановява:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Столична община против Държавата, представлявана от министъра на регионалното развитие и благоустройство, иск с правно основание чл. 124 ГПК, че Столична община е собственик на 2/5 ид. части от следния недвижим имот: АПАРТАМЕНТ с идентификатор по кадастралната карта 68134.106.93.1.8, находящ се в гр.София, в жилищната сграда на ул. “****” №15, ет.3, с площ от 115 кв.м, състоящ се от три стаи, кухня, вестибюл, баня, клозет и килер с изложение юг, при вътрешни съседи: З. И. В., О. С. Б. и С. П. З., заедно с избено помещение при съседи: С. П. З. и от двете страни коридор; и таванско помещение при съседи: Н. В. Й., О. С. Б. и коридор, заедно с 300/5165 ид.части от общите части на сградата и толкова идеални части от мястото, върху което е построена жилищната сграда, цялото с площ от 675 кв.м., съставляващо парцел X-10 от кв.556 по плана на гр.София, м. „Центъра”, с идентификатор по кадастралната карта 68134.106.93, при съседи: ул. „В. Априлов”, училище „В. Априлов”, Д. И., М. Д. и А. Ч..

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на ищеца-А. С. Ж. и трето лице-помагач на ответника Н. М. И..

Решението може да се обжалва пред ВКС с касационна жалба в 1-месечен срок от връчването му на страните, при наличие на предпоставките на чл. 280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____